

[Jørgen Tved]

Vi ved ikke, om det var hr. Kent Kirk, som stod bag disse aktioner, men vi har da med megen interesse konstateret, at hr. Kent Kirk åbenbart er kommet til samme opfattelse som os andre, at det ofte er nødvendigt at tage lidt utraditionelle metoder i anvendelse. Der skal som bekendt en skarp lud til skurvede hoveder, og her var der altså tale om en giftafbrænding, der har foregået siden 1960'erne, og som danske fiskere i hvert tilfælde i 1981 havde gjort myndighederne opmærksom på og forlangt, at der blev sat ind imod. Det var en bemærkelsesværdig aktion, og der er al mulig grund til at sige til de mennesker, som gik ud i demonstrationerne ude i Nordsøen, at det var godt, de gjorde det.

Beklageligt er det, at myndigheder er så vanskelige at råbe op. At såkaldte ansvarlige politikere år efter år kan se på en tilsvining af miljøet i denne situation – godt nok langt fra Danmarks grænser, men alligevel en tilsvining, der har nogle uoverskuelige konsekvenser.

Hvad er det, der sker? Ja, man kan konstatere i dag, at bundforholdene er af en sådan karakter, at alt liv er dødt dér, hvor afbrændingen sker. Men de stoffer, der frigives ved afbrændingen, har måske nogle skadevirkninger, som vi ikke umiddelbart kan konstatere.

Vi ved, at der ved en dårlig forbrænding udvikles saltsyre, og saltsyre kender vi om ikke andet så fra den almindelige husholdning. Det er nogle ubehagelige stoffer at komme i alt for tæt berøring med.

Men vi ved også, at der sker udvikling af dioxiner, som er en uhyre farlig gift, som har nogle uoverskuelige konsekvenser, at det er meget, meget små koncentrationer, som kan være livsfarlige for mennesker og derfor naturligvis har en indvirkning på miljøet, på naturforholdene i Nordsøen.

Der er muligvis også andre giftstoffer, som bliver frigivet ved denne afbrænding. Derfor er det en afbrænding, der for længst burde have været stoppet.

Hvem er det nu, der foretager afbrændingen? Det er Danmarks såkaldte venner. Det er vore allierede i NATO og Fællesmarkedet, som er hovedansvarlige for, at denne giftafbrænding foretages. Ja, det er sågar også vores nordiske venner; Norge er en ikke uvæsentlig leverandør af giftstoffer, der skal afbrændes. Det er besynderligt, at man ikke blandt venner ved

fornuftige argumenter kan finde frem til aftaler, som for længst burde have stoppet denne afbrænding.

Som sagt krævede fiskernes organisationer allerede i 1981, at afbrændingen blev stoppet. De danske myndigheder har åbenbart været uhyre langsommelige med at følge de opfordringer op, som kom fra fiskernes organisationer.

Det er besynderligt, at man skal ud i demonstrationer som dem, vi oplevede i oktober måned. Det er også besynderligt, at man nu er i en situation, hvor det er nødvendigt at sige til disse fiskere, at I bør holdes økonomisk skadesløse for de udgifter, I har haft. I har faktisk optrådt på en måde, som tjener al miljøbeskyttelse til ære, en måde, som tjener andre til eksempel. Derfor bør man naturligvis ikke stiltiende se på, at I alene skal bære omkostningerne. Efter vores opfattelse burde man straks fra de danske myndigheder have sagt: Det er os, der har snorkeket i timerne, det er os, der ikke har været tilstrækkelig opmærksom på, hvad der foregår, og hvilke konsekvenser denne giftafbrænding har. Vi må naturligvis tage skade for hjemgæld, gribe ind på en sådan måde, at fiskerne bliver holdt skadesløse. Det er baggrunden for, at vi har rejst denne forespørgsel her i dag.

Er der da ikke andre muligheder, er der måske nogen, der spørger. Naturligvis er der det. Hele afbrændingen kunne udmærket foregå på anlæg som f.eks. Kommunekemi i Nyborg. Vi har ikke sagt, at den skal foregå på Kommunekemi, vi har indtrykket af, at netop denne virksomhed kører på fuldt tryk, at det er ikke her, man kan tage de ca. 100.000 tons, der årligt afbrændes i Nordsøen. Men vi har sagt, at det ville være rimeligt, at de lande, som foretager afbrændingen, for længst burde have etableret sig med lignende afbrændingsanlæg, som kunne fjerne de giftstoffer, de affaldsprodukter, som de nu åbenbart mener at de kan smide i naboenes have. For det er bogstaveligt talt det, der sker.

Teknisk er der ingen vanskeligheder ved at skaffe sig af med disse affaldsprodukter ved at foretage afbrændingen i land. Alligevel har man ikke kunnet gøre det. Det er naturligvis, fordi det drejer sig om økonomi. For dem, der producerer de forskellige produkter, hvorfra affaldsstofferne kommer, er det et spørgsmål om at tjene penge, og det kommer dem ikke en